

Sygn. akt VII Kp 205/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2015r.

Sąd Rejonowy w Siedlcach VII Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Iwona Więckiewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Beata Grochowska

przy udziale -----

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 30 września 2015r. w S.

zażalenia W. G. na postanowienie z dnia 17 kwietnia 2015r. zatwierdzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Siedlcach w dniu 22 kwietnia 2015r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie 1 Ds 2334/14/D

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia

zażalenia nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2015r. zatwierdzonym przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Siedlcach w dniu 22 kwietnia 2015r., 1 Ds 2334/14/D umorzono dochodzenia w sprawie:

zaistniałego w w dniu 30 listopada 2014 roku bezprawnego uzyskania dostępu do danych informatycznych znajdujących się na skrzynce pocztowej e-mail w.gaudyn@gmail.com przez osobę nieupoważnioną poprzez przełamanie zabezpieczenia w postaci hasła, a następnie usunięcie wybranych danych informatycznych przez sprawcę działającego w ten sposób na szkodę W. G., tj. o czyn z art. 268a § 1 kk – wobec niewykrycia sprawców przestępstwa na zasadzie art. 322 kpk.

W dniu 06 maja 2015r. zażalenie na to postanowienie złożył W. G., zarzucając:

I. w zakresie czynu z punktu pierwszego – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający istotny wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że brak jest danych dostatecznie uzasadniających popełnienie czynu przez E. P., podczas gdy z akt postępowania przed Naczelnikiem Urzędu Skarbowego w S. jednoznacznie wynika, że E. P. faktycznie składała zeznania w niniejszej sprawie, a zeznania te stoją w oczywistej sprzeczności z okolicznościami wskazywanymi przez A. D., popartymi licznymi dowodami, co potwierdza niewiarygodność wersji E. P.;

II. w zakresie czynu z punktu drugiego - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że A. P. nie była przesłuchiwana w charakterze świadka, podczas gdy z akt postępowania przed Naczelnikiem Urzędu Skarbowego w S. jednoznacznie wynika, że, A. P. złożyła zeznania bezpośrednio obciążające A. D. (k. 23).

Skarżący formułując powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i kontynuowania postępowania przygotowawczego.

Prokurator Rejonowy w Siedlcach nie przychylił się do zażalenia i wraz z aktami sprawy przekazał je do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie A. D. jest niezasadne i na uwzględnienie nie zasługuje. Decyzja o umorzeniu śledztwa w zakresie obu czynów jest słuszna i zgodna z obowiązującym prawem.

Odnosząc się do czynu z punktu pierwszego postanowienia należy wskazać, że w zakresie tego czynu brak jest danych dostatecznie uzasadniających popełnienie tego czynu przez E. P.. Nie ulega wątpliwości, że E. P. złożyła zeznania jako świadek w postępowaniu przed Naczelnikiem Urzędu Skarbowego w S. dotyczącym Stowarzyszenia (...) z siedzibą w S. i A. D.. Okoliczność, że zeznania E. P. pozostają w sprzeczności z wersją zdarzeń zaprezentowaną przez A. D. i są w jego odczuciu niekorzystne dla niego, nadto skutkowały wydaniem negatywnej dla niego decyzji podatkowej nie oznacza, że wyżej wymieniona umyślnie złożyła fałszywe zeznania obciążające skarżącego. W dniu 19 marca 2015r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w S. wydał decyzję podatkową nr (...) -14/14/PK, która jest niekorzystna dla Stowarzyszenia (...) z siedzibą w S. i A. D.. W dniu 21 kwietnia 2015r. A. D. odwołał się od tej decyzji do Dyrektora Izby Skarbowej w W. i do chwili obecnej sprawa nie została prawomocnie rozstrzygnięta. Brak prawomocnego rozstrzygnięcia w postępowaniu podatkowym uniemożliwia ocenę zeznań E. P. pod kątem tego czy są one fałszywe czy też nie i czy wyczerpała ona tym samym dyspozycję art. 233 § 1 kk.

Odnosząc się z kolei do czynu z punktu drugiego postanowienia o umorzeniu śledztwa należy wskazać, że A. P. w postępowaniu przed Naczelnikiem Urzędu Skarbowego w S. dotyczącym Stowarzyszenia (...) z siedzibą w S. nie była przesłuchiwana w charakterze świadka, a tym samym nie była uprzedzona o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy. Zgodnie z art. 233 § 2 kk warunkiem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań jest to aby przyjmujący zeznanie uprzedził zeznającego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie lub odebrał od niego przyrzeczenie. W niniejszej sprawie wskazany wyżej warunek nie został spełniony, gdyż A. P. nie była w ogóle przesłuchiwana w charakterze świadka w postępowaniu przed Naczelnikiem Urzędu Skarbowego w S. dotyczącym Stowarzyszenia (...) z siedzibą w S., co wynika z informacji zawartej na k. 76 akt śledztwa. Poza tym wobec A. P. nie było prowadzone postępowanie karnoskarbowe. Pisemne ustosunkowanie się przez A. P. do pytań Urzędu Skarbowego w S., wbrew stanowisku skarżącego, nie jest tożsame z przesłuchaniem jej i złożeniem przez nią zeznań określonej treści ze wszystkimi wynikającymi z tego faktu konsekwencjami w tym prawnokarnymi.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w postanowieniu.